

щоб у другу корчму нести пропивати.

Обірванець на се тільки усміхнувся, а шинкарка зі сміхом підійшла до нього і взяла за чорну чуприну.

— Іди, іди, козаче! Іди собі з Богом! — реготала вона, тягнучи обідранця, мов вола за роги, а другою рукою злегка підштовхуючи в потилицю.

Обірванець опинався. Настя реготала, й тягла його далі, аж поки на превелику силу не дотягла до порога. Але дальше порога діло не пішло, бо обірванець уперся голими п'ятами в поріг, а головою о відвірок і вже великої треба було сили його здвигнути. Втомила ся Настя.

— А цур тобі та пек!.. Ото бугай здоровенний! — сміялася вона, дмухаючи собі в долоні. — Аж долоні болять.

Тоді Гаврилів Довгополенку жаль стало бурлаки і він, витягнувши з кишені дрібну денежку (гріш), підійшов до шинкарки і тихенько сказав:

— Знаєш що, Настю серце? Хоч ти на сих бідних лиха та таки іноді буваєш обачна. Як би ти, серце збігала до пивниці та от на сю денежку хоч би якого пива наточила — отському козакови, бідному нетязі, на похмілля живіт його козацький підкріпила.

Шинкарка взяла денежку, вийшла до наймички й сказала їй:

— Біжи ти, дівко-наймичко, до пивниці та наточи пива — лиш не з перших бочок, а